

puhtast pühha kirja sõnnast weidi kuulda. — Pibli-ramat olli kül ilman, ent keake es sa tedda näätta, ei kuulda, ei luggeda. Ta olli wangin. Sis tulli meie õnnis Lutterus tedda päästma. Temma tölk sedda pühha ramatut salssa kele pääle eddimätsest otsast wimatseni, nink 1545 sai temma selle Jässanda töga walmis. Sis anti trükja lätte, nink trükkiti Pibli ramat tuhhanda kaupa. Nätse! sis päsi Jumimalsa sõnna, sis naaksi maad nink ilma mõda jooskma rahwa sekka. Meie ajal töösiwa ka weel Pibli-kog godusse mitmal maal, ja neide läbbi om Pibli-ramatus ni lai te tettu, et ta kigele pole woip joosta, nink kigist saap römoga vasta woetus, Kunninga majan nisammute kui sanna-fessen. Jässandal olgo tenno, et se kallis ramat meie õnsa Lutterusse läbbi om wallale päästetu. Egga nüüd ennamb keake tedda wangit ei panna. Sis römustage nüüd töine töist neide sõnnuga. (A. Tessalon. 4, 18.)

Pöollo-tö ja maiapidamisse jävtamisest.

Monni wanna maiamees, kes need lehhed loeb, mõtlesb ehk nenda: „Ollen ma omma ellopõlwe adra prukinud ja pöldo nou pärast harrinud — ja nüüd tahhetakse mind weel ramatust öppetada, uut modi peale hakkama. Küllab se nou minnust mahha-jääb.“ — Tössi kül, mis sa rágid wanna sobber! Ehk sa oled maast maddalast tööd teinud ja palje higgi sees waewa nainud; agga siiske on sul keige ennamiste igga aasta loiuste toidusfest, ja mitto korda ka leiwoast pudo olnud. Wahhest kui talv pitkale wenninud, ei olle sa teadnud, kust abbi otsida loiustele; oled piddand neid töstma, et mättale sa-nud. Oled piddand magatsin: haida ukse ette minnema, leiba sama, kai ommast haidast ep olnud ennam hiivikestgi leida. Siis ütled: „Kewwadine aeg, murrelinna aeg!“ Agga kust se tul-leb? Wata ümberringi, kül sa siis nääd! Miks moisa pöllud keige ennamiste rohkemat wilja kannawad, kui sinna maad? Sest, et yemmad ennam sõnnikut sawad, kui sinna jouad omma pöllule weddada. Seal peetakse härjapäid ehk rist-heina, se annab rohfeste keige kallimat loiuste toito, ja pealegi teeb maad ni rammusaks, et taggajärrel kahhewõrra kannab, tehko perremees peale, mis seltsi wilja tahhes. Seal peetakse kartuhwlid ja pan-nakse neid fewwade hulgakeste mahha. Teh-hakse kül paljo tööd nende kallal, maad õiete ho-lega harrides, sõnnikut peale weddades, ja pärast, kui hakkawad kaswama, neid mullates; agga nem-mad cassuwad ka rohfeste tö waewa; sest ei ükski willi anna ni suurt kasso, kui needsammad kartuhwlid. Kuhho sa wakka rukkid mahhateed, senna mahhub neid kümme wakka, ja hea Ma sees anna-